

Uprizoritev pravzaprav sodi v žanr fizičnega gledališča, izvajalci so v nekaterih prizorih skoraj na meji svojih fizičnih zmožnosti. (Boštjan Lah, LGM)

Kako napolnimo prazen prostor

Nebojša Pop Tasić:
Kaj pa če ... Režiser Marko
Bulc, Lutkovno gledališče
Maribor, premiera
1. oktobra

BARBARA GAVEZ VOLČJAK

Kdor prisega na sodobno tehnologijo, plastične igrače in računalniške igrice, naj nikar ne hodi gledat predstave Kaj pa če ... Sedež v Veliki dvorani Lutkovnega gledališča Maribor naj raje prepusti komu, ki ima predvsem veliko domišljije, ga ni strah nostalgije in obožuje norčije.

Prva posebnost: besedilo predstave je v celoti rimano, stikajo se nove in stare besede, nekatere prevzete in nekatere avtohtone, a morda že malo pozabljene. Kljub rimi pa izgovorjeno ne zveni kot dolgočasna poezija, ampak kot vrhunsko igranje z besedami, ki v osnovi posnema otroške ideje, a jih obogati z izkušnjami odraslih. Nebojša Pop Tasić je dal domišljiji prosto pot v svoje otroštvo. Kaj pa če ... je namreč zgodba o tem, kaj početi sam s sabo na praznem kosu betona, zelenice ali travnika. Seveda ne popolnoma sam, to bi bilo prenaporno za uprizoritev, ampak z vsaj nekaj prijatelji. Kako se zabavati brez žoge, rolke, rolerjev, skiroja, barbik, lego kock, transformerjev, bey blada ... in seveda brez nintenda, play stationa, tablice, pametnega telefona in podobne navlake.

Namesto tega se lahko na primer spomnimo gluhega telefona, izštevank, lovljenja, pantomime, hokeja z metlami, zemljo krast, pa smo našli le nekaj iger, ki jih prikažejo štirje liki v predstavi. Pomenljivo sta dva starejša in dva mlajša - kakor so se mlajši otroci od nekdaj učili iger od starejših. Seveda se mlajša v začetku posmehujeta starejšima, a sčasoma le spoznata čar in smisel njunega početja.

Druga posebnost: prav to početje je pravzaprav edina vsebina, namen in pripoved predstave. Uprizoritev igra sama sebe, na popolnoma praznem odru z zarisanim igriščem so igralci osebe, lutke in scena hkrati. Dolgočasno? Nikakor! Dogajanja je natanko toliko, kot ga je (vsaj nekoč bilo) v pravi otroški igri. Ideje, zasuki, akcije in dvoboji se včasih vrstijo s tolikšno dinamiko, da gledalec komaj prav uzavesti eno igro, ko je že na vrsti druga. Toda kot v resničnem življenju se tudi v njegovem "posnetku" igralci

*Uprizoritev igra
sama sebe, igralci
so osebe lutke
in scena hkrati.
Dolgočasno?
Nikakor!*

kdaj pa kdaj za hip umirijo, upočasnijo tempo in zadihajo, zajamejo sapo, da lahko že v naslednjem trenutku znova eksplodirajo. Tretja posebnost: že dolgo ni bilo v kateri uprizoritvi v LGM toliko improvizacije, ker pa je ta v določenih trenutkih najbolj logična izbira, se ne more zgoditi, da bi zmotila izvedbo. Pri izštevanki se mora sodelujoči prej ali slej zmotiti, in bolj ko je trenutek nepričakovan, bolj pristen je učinek. Otroci med publiko so pri tem vriskali od navdušenja.

Prav nič improvizirana pa ni vključitev publike v predstavo, čeprav je njen izid enako negotov. Gluhi telefon od enega do drugega konca vrste ravno toliko nagovori gledalce, da ne zmoti ritma predstave, a jim da občutek povezanosti in sprejetosti v igro. Ta in še nekatere režiserske domislice (denimo spuščanje papirnatih letal izpod stropa dvorane) še povečujejo učinek presenečenja, ki bi ga bilo mogoče preseči edino z umestitvijo letal na konec predstave. Ampak seveda ima ta povsem logičen konec: ko se temni, starši otroke drugega za drugim kličejo k večerji.

Nazadnje je seveda treba dati prostor še igralcem, saj tokratna uprizoritev pravzaprav sodi v žanr fizičnega gledališča in so izvajalci v nekaterih prizorih skoraj na meji svojih fizičnih zmožnosti. Vendar je ta žanr logična izbira glede na temo in namen predstave, pa tudi izvedba je dovolj suverena, da predstava v celoti učinkuje skladno, sveže in všečno.